

Tauber: Ved den første Indstilling af Udvalget indtager jeg tilligemed et andet Medlem af Udvalget en afvigende Stilling. Det angaar Kirken ved Nyløbing paa Mors.

Formanden (Høgsbro): Saa vidt jeg kan høre, taler det ærede Medlem om Kirken paa Mors, men den ligger ikke for i Øjeblikket. Nu foreligger til Forhandling kun de Indstillinger, der angaa Finansministeren.

Tauber: Jeg skal da opsætte de Bemærkninger, jeg har at gøre om den første Indstilling, og kun udtale, at i Princippet er jeg enig med det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) deri, at det vilde være ønskeligt, at Finansministeren vilde fortolke Lovens af 1889 gunstigere for Invaliderne, end han gør. Det var vistnok dette Ting's Mening og Haab, idet det befriede Finansministeren og Statskassen for den betydelige Fare, de vare komne i ved den bekendte Dom, at der derved vilde fremkomme en noget billigere Behandling af Invaliderne, end Tilfældet er blevet. De Fortolkninger, den højtærede Finansminister følger, kunne maaffe nok strengt taget udledes af Lovens, men jeg tror, at billigere Grundfæstninger meget godt lade sig udlede af Lovens uden at komme i Strid med dens Bogstav. Til disse almindelige Bemærkninger skal jeg indskrænke mig uden at indlade mig paa de Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds har fremdraget.

Christoffersen: Efter de varme og indtrængende Ord, der ere udtalte af det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme), kunde jeg vel have frafaldet Ordet; men jeg vilde dog gerne i Anledning af et Par Andragender i Henhold til den ærede Ordførers Paamindelse om fremtidig at undersøge disse Sager udtale et Par Ord. Jeg skal da oplyse, at Andrageren under Nr. 39 er en Mand i min Valgkreds, hvis Forhold jeg nøje har undersøgt, og at det er Konvateret baade skriftlig og mundtlig, at det forholder sig ganske naturligt og rigtigt, som Manden har fremsat det i sit Andragende. Han har fiddet i Jangensstab i Østerrig, hvor han har faaet en Sygdom, et meget stærkt og ildelugtende Dreflod; han blev kasteret, da han kom hjem, og det har vist sig, at Sygdommen var en Hindring for ham lige siden han kom hjem fra Tjenesten indtil den Dag i Dag. Den har endogsaa været saa skadelig for hans

Erhverv, at han maatte sige sig fra at være Tjenestekarl, thi han kunde ikke foretage sig Arbejder, hvorved han skulde sante sit Hoved. Naar han nu er bleven gammel og svagelig og er meget blind og lidende, og hans Hustru, som er nogle Aar ældre, desuden er kommen til at lide af en Underlivsygdom, hvad der er blevet meget til Hinder for deres Udkomme, saa forekommer det mig, at netop saadanne gamle Invalidter maatte man dog have noget Hjærte for. Naar de have bovet deres Liv for Fædrelandet, skulde de dog ikke paa deres gamle Dage trænge til at tigge. Det er ikke min Hensigt paa nogen Maade at ville kritisere Udvalget, fordi det ikke har indstillet at henvise dette Andragende til Finansministeren; men jeg vil kun sige, at der er dog ingen Regel uden Undtagelse, og her kunde der netop være Tale om at gøre en Undtagelse. Jeg skal minde saa vel den højtærede Minister som det høje Ting om, hvorledes vort nordlige Klima er — det kende vi jo alle — og en Del af os have fra Felttoget i 1864 et levende Minde om Rønningen fra Dannevirke under det forsærdelige Isføre, hvor Mandstabet i Mængde laa omkring i Grøfter efter at den Udmattelse og Glendighed, som Tilbagetoget førte med sig. Der var den Mand med, og efter at han var kommen ned til Dybbøl og stod der i Vinterens Løb i Stansen med sine Kammerater, indtraadte den 2den April, hvor Fjenden trængte dem paa Livet. De stode i Stansen, indtil Ruglerne gik ind bag fra til dem, hvorpaa de bleve kommanderede til at gaa tilbage og krybe op paa Alinten ved Als Fjord for at gøre den størst mulige Modstand mod Fjenden. Der stode de og bestode den fjendtlige Hær, indtil det sidste Kommando-ord lød: "Stræl Gedær!" Saa bleve de førte i Jangensstab. Det forekommer mig, at naar saadanne Følv, som have døjet saa meget ondt, hvis Liv saa mange Gange er blevet sat paa Prøve, indgive Andragende og komme meget bestedent og bede, om de maa faa blot en lille Hjælp fra det offentlige, om det ogsaa kun er en af de mindre Portioner, saa maa vi give dem en saadan lille Støtte, som en Erkendtlighed for, hvad de have udrettet for om muligt at sætte Ledet i Lave paa den danske Hæve, som var i Fare i de Tider. Jeg vil derfor gjerne anbefale og endog bede den højtærede Finansminister om dog at overveje, om det ikke er en Samvittighedsjag og en ston Kærlighedsgærning at støtte saadanne Andragere, og jeg vil yderligere bede Tinget om at lægge alle de Stemmer frem, som det er muligt at faa samlede, for at støtte